

CLUB BÀSQUET BLANES

JUQUEM PER CRÉIXER

7 de maig de 2010

Potser us semblarà estrany l'encapçalament d'aquest escrit, però crec que quan acabeu de llegir-lo, ho entendreu millor.

El divendres 7 de maig de l'any 2010 vaig entendre molt bé el que és estimar uns colors, un equip, un **club**.

El Partizan de Belgrad acabava de perdre la semifinal de l'Eurolliga contra l'Olimpiakos, 80-83 a la pròrroga, però els crits d'Ànim, l'emoció i el sentiment en vers aquells jugadors per part dels seus aficionats i també a la inversa, dels jugadors cap els aficionats, quan va acabar el partit i durant gairebé mitja hora, va ser una prova de fidelitat i orgull de pertinença que mai he oblidat i que em va colpir de manera definitiva i em va fer veure el que és estimar i sentir-se part d'un club.

Perquè en la victòria i en l'èxit és molt fàcil sentir-se formar part d'uns colors, però quan canvien els dissenys dels resultats, són molts els que fan marxa enrere i estripen tot vincle d'unió amb el club. És el moment en que alguns passen factura de desenganys, frustracions i mals entesos.

És aquest orgull, ben entès, del sentit de pertinença un valor que hem anat semblant al nostre Club, i crec que poc a poc ho anem aconseguint.

És molt destacable que ahir al voltant de 150-180 persones viatgéssim a Sant Celoni per donar suport als nostres equips sènior, molt especialment al femení que tenia el primer match ball per assolir l'ascens de categoria. Va ser una festa!

Animant constantment als nostres però respectant també l'equip rival, especialment aplaudint molt calorosament a un jugador de l'equip rival que es retirava com a jugador.

La complicitat entre la grada i els jugadors/es va ser total, una gran demostració d'afecte. Veure molts jugadors/es dels equips de base animant i participant de la coreografia (Gigi ets el puto crack) juntament amb entrenadors i jugadors sèniors em va emocionar i ens mostra el camí que hem de seguir per fer créixer el club en tots els sentits. Aquest vincle entre els més joves i els més veterans ha de ser el que ens faci més grans.

És aquest punt de comunió el que m'ha fet tirar enrere fins aquell set de maig del 2010.

Ahir també em vaig sentir molt emocionat i no només per l'èxit esportiu, que també.

Moltes felicitats a totes les jugadores que han estat participants d'aquest ascens i moltes gràcies, i la nostra enhorabona a l'Óscar, la Montse, en Xavi i la Susanna.

Josep Pérez Miralpeix
President del Club Bàsquet Blanes

